

Vidékiek Budapesten, avagy egy besült ERASMUS ösztöndíj

Budapest, csodás

A történetet 2009-ben kezdem el mesélni, mert a húgom születésnapja jelentős fordulópont volt az életemben.

A 20. születésnapját ünnepeltük volna aznap, ha isten is úgy akarta volna. Az akkori albérletből már fél lábbal kiköltöztünk: minden ruhánk és cuccunk zsákokban állt a debreceni szobában. Az egyetem ötödik évéből már csak két és fél hónap volt hátra. A nagy szerelmem szerette volna, ha a szülővárosunkban összebútorozunk és elkezdjük a közös életet annak ellenére, hogy ő még a főiskolán bukdácsolt egy másik városban. Az egyik legjobb barátnőmmel és volt lakótársammal, Rózsikával pedig aznap végérvényesen szakított a barátja, és nagy volt a dilemmám, hogy milyen megoldást válasszak: hazaköltöznek a szerelmem kedvéért vagy a barátnőmmel karoljuk fel újra egymást és ne hagyjam egyedül egy ilyen csúnya szakítás után. Az álmom az volt, hogy a szerelmemmel együtt éljünk, pedig pár hónappal korábban szakított velem egy másik lány miatt. Aztán egy pár hónapos félresikerült és még ennél is gyalázatosabb kapcsolatom után megbocsátottam neki. Rossz előjel.

Szó nélkül a szerelmemre vokszoltam, aki már hagyott cserben, azzal a lánnyal szemben, aki még nem. Döntésem következményeit attól a perctől érezhettem, amikor barátnőm beköltözött egyedül az új lakásba imádott kutyája nélkül, és sírva hívott fel, hogy ez is megvolt: végleg ki lett téve és a másik nő

nyert. Ekkor értesített a barátom, hogy megpályázta és elnyerte az Erasmus ösztöndíjat és fél évig Belgiumban fog élni.

Leesett az állam. Én is teljesen az éterbe dobva éreztem magam: elvégzem az egyetemet, eltelik a nyár és a barátom a közös terveink helyett szeptembertől Belgiumban fog élni. Eddig sem volt hűséges, de egy olyan szakon, ahová csak nők járnak, biztosan nem fog erényövet viselni. Igen, az egyik oldalról csodálatos lehetőség az Erasmus, de van ennek egy másik oldala is: várni valakire, akinek minden buli, miközben te éppen belecsöppensz a nagybetűs Életbe.

A bejelentést követő nyár a várakozás és veszekedés időszaka volt, világvége hangulat lengte körül minden tettemet. A diplomámat nem kaptam kézbe a dicséretes eredményeim ellenére sem, hiszen nem sikerült letennem a kötelezően teljesítendő nyelvvizsgákat. Belevágtam egy középfokú francia nyelvtanfolyamba, ami legközelebb a városunktól 120 km-re indult: azaz csakis Budapesten.

Vidéki lány lévén utáltam Budapestet. Már maga a megnevezés is: van Budapest és minden, ami a fővároson kívül van az *vidék*. A *Budapest* szó számomra egyet jelentett a hűgyszaggal, kéregetőkkel az ódon épületek előtt, és a hatalmas bulikkal, miniszoknyás ribancokkal, droggal, nemi betegségekkel, gyorsan cserélhető viszonyokkal, felszínességgel, rohanással.

Emlékszem a legelső alkalomra, amikor egyedül jártam itt. Még egy rendkívül hosszú blogbejegyzést is szenteltem annak, hogyan sétáltam el a *Nyugatitól a Blabáig, majd az Astoria felé*, ahol a nyelviskolám volt. Fogalmam sem volt, hogy *mi az a Blaba és mi az az Astoria*.

Aznap minden koldusnak megálltam csodálkozva és kiségittem pár forinttal, majd az új csoporttársaktól is megkérdeztem, hogy ők hogy bírják pénzzel ezt a sok hajléktalant. Így 6 év távlatából már nagyon vicces és aranyos, milyen kis *vidéki* voltam.

Minden nap kétszer tettem meg vonattal a 120 km-t és ámultam, hogy egy ilyen városban nem mernék élni: egy csecsemőt nem mernék végigtolni az utcán, mert félnék, hogy elemelik a gyereket a kocsiból. Megrémültem a gondolatra, hogy Debrecen után – mivel ott előreláthatólag semmilyen lehetőségem nem volt munkára – felköltözzek ide szerencsét próbálni. Pláne egyedül!

A „*Miért hagysz egyedül, ha szeretsz?!?*” – kétség ezerszer földhöz vágott. A blogbejegyzéseim annyira szuicid hangulatúak voltak, hogy az előző barátom anyukája felhívott, hogy elbeszélgessen velem az élet nagy dolgairól, miért kell kitartani a nehézségek ellenére. Ontottam magamból a kétségbeesést, közben a barátnőimmal is teljesen eltávolodtunk egymástól és nem csak a 120-240 km távolság miatt. Nem volt pénzem visszajárni Debrecenbe, és ha volt egy kis szabadidőm, azt is a barátommal akartam tölteni. Ismétlem, hogy akartam, mert ő egyre többször rázott le, ami miatt a barátnőim rosszállását kellett (volna) hallgatnom. Sosem felejttem el neki, hogy a diplomaosztóm napján, amikor a csoportársaim kiálltak a diplomáért nélkülem, nem maradhattam ünnepelni velük a városban. A barátom elképzelése szerint együtt kellett volna töltenünk az estét, ami végülis nem büntetés. Kivéve, hogy ő végül nem nálam kötött ki. Akkor még nem fogtam föl ésszel a hanyagolás jelentőségét. Veszekedtem vele, hogy miért csinálja így, mikor amúgy is lehetne, ha szeretne. Kislány voltam.

Viszont az utolsó itthon töltött hete alatt sorsfordító dolgok történtek...

Telefonszám végszükség esetére

Szeptemberben van a névnapom, ahogy az egyik debreceni barátnőmnek is. Szerettük együtt ünnepelni és örültem, hogy adhatok a barátomnak egy kisebb fricskát, hogy én is nélküle ünnepelek, akár a „rég” szép időkben, amikor még a helyén voltak az erőviszonyok. Pénzem nem sok volt, hiszen nyelvsuliban telt el a nyár. Nem találtam munkát, zsebpénzt keveset kaptam és az első debreceni partybelépőnél ki is telt a keretből. Abban a tudatban voltam, hogy a csajok ugyanúgy várnak vissza, ahogy elmentem innen. Nem így volt.

Kis szövetség indult ellenem, amiért nem foglalkozom velük. Ők is megváltoztak. Ahogy az a nőknél lenni szokott: az új kapcsolat teljesen új emberré tette az egyiket. Amíg a szakítás újra visszahúzódnóvá és fél emberré tette a másikat.

Teljesen új sztorik vártak, be sem tudtam kapcsolódni. Csak két hónappal maradtam le, de már nem ismertem a srácokat, akikről szó volt. Kiközösítettek, hiszen a nyár nem múlt el

nyom nélkül. Hiába vettem meg az egyik szórakozóhelyre a belépőt, ők meggondolták magukat és át akartak menni máshová, amire nekem nem futotta. Erre kinn hagytak levegőzni az utcán. A jelenet csak akkor lett volna drámaibb, ha még az eső is esik.

Nagyon gonosz húzás volt ez tőlük, de legyintettem rá, mintha nem hatott volna meg, és szembe jött velem a szerencsém. Zsebre dugott kézzel indultam el a sétálóutcán, amikor egy srác becsípve leszólított, hogy miért vagyok szomorú, amikor egy szép lánynak mosolyognia kellene. Elmeséltem neki a sztorimat, és a srác a legnagyobb gentlemannek mutatkozott: az egész estét velem töltötte. Táncoltunk, beszélgettünk. Hajnal felé aztán várta volna a törődésért a jutalmát, *csak-egy-üjpi-csókocskát*, amit egyre kevésbé kedvesen hártítottam.

Az az igazság, hogy Olivér nagyon jól nézett ki, de a vonzódását annak tudtam be, hogy túl sokat ivott. Azt gondoltam, hogy egy ilyen jó pasinak józanon biztosan nem kellenék. Alszik egy nagyot és másnap már nem hívna fel, és nekem ott a semmit nem ígérő kapcsolatomban, amire nagyon vigyázni kell. Mert az nekem mindennél többet jelent! Még egy szebb jövőnél is...

A srác azért volt olyan rafkós, hogy – *végszükség esetére, ha meg-gondolnám magam* – bepötyögte a számát a telefonomba.

A következő napokban sokszor jutott eszembe a srác, mint kihagyott esély és égette a lelkem a tény, hogy kezemben a telefonszáma és akár írhatnék is neki, de nem tettem volna meg, ha nem érkezik hozzá egy hatalmas lökés. Szó szerint is.

Utazása előtti utolsó éjszakát együtt töltöttük a barátommal. Az ölében ülve nyomkodtam a filmetöltést, amikor a torrentek között meglepően sok pornót találtam a kedvenc, rám semmi-ben nem hasonlító sztárocskáival. Nekem hosszú, szőke hajam, kék szemem van, echte fehér bőröm, a zsanere pedig mindig is a kreol bőrű, barna szemű, fekete hajú lányok voltak, és ezt előszeretettel dörgölte az orrom alá.

Ez alkalommal is sikerült rendesen összeveszni a pornón, a vizslátszex elmaradt. Reggel kialvatlanul mentünk ki a reptérre, ahol rezzenéstelen arccal repült el tőlem fél évre.

A hazaúton aztán autóbaleset ért engem és az anyját. A hátsó ülésen aludtam, és már csak arra eszméltem, hogy mint egy centrifuga, megpördül az autó és a fejem az ajtóba csapódik. A baleset helyszínelése elhúzódott, pedig aznap egy következő fuvarral költöztem volna Pestre. A szüleim a baleset helyszínére

jöttek értem és indultunk is vissza az összes csomagommal, ám az agyrázkódást nem kalkuláltuk bele a tervbe... Az új albérletbe lépve a legnagyobb fejfájások közepette, két hányás között írtam alá az arrogáns főbélővel a szerződést, és amíg a családom és az új lakótársaim behordták az autóból az utazótáskákat, próbáltam értesíteni a barátomat a balesetről. Ő Brüsszleből vonatozott a célállomásra egyedül, mert nem várta senki a reptéren. Képtelenül reagált a hallottakra: másnak is volt már agyrázkódása, más is hányt már, és most hagyjam őt békén, mert egy idegen országban van, és ha a telefonjáról lebeszéli a pénzt, nem fogja megtalálni a fogadóit.

Mindketten megérthettük volna egymást: én most éltem át, hogy – akár örökre – elveszítettem a szerelmemet, egy idegen városba költözök, amitől félek, és most szenvedtem autóbalesetet az anyja mellett. Én pedig megérthettem volna őt, aki ideges, mert külföldön van. Egyedül. Megkímélhetném attól, hogy idegesitem egy balesettel. Csakhogy a baleset még napok múlva sem érdekelte.

A csúnya elutasítás után telefonnal a kezemben ültem a sötétben, és semmire nem éreztem nagyobb késztetést, minthogy valaki hozzám bújjon és szeressen. Miért utasítottam én el azt a valakit, aki egy hete könnyögött egy csókomért?!

Így írtam meg az első sms-t Olivérnek, és így vettük föl egymással a napi kapcsolatot, amíg a barátom nem jelentkezett az akkori közösségi portálon, az iwíven. Szinte egyáltalán nem reagált a leveleimre, amiben elmesélem milyen munkákra jelentkeztem, hogyan keresek állást, mit dolgozgatok alkalmi munkásként, és mennyire hiányzik. Eközben a facebookján napi 50 új, külföldi lányismerős igazolt neki vissza. Végző kétségbeesésben pénzt küldtem a telefonjára, hogy felhívhassam, hiszen egy roaming hívásért mindkettőnknek fizetnie kellett. A tízperces beszélgetés után lemerült az egyenlege, amit napok múlva egy szép, szerelmes üzenet követett: *„Bazd meg, amiért lebeszélted a kártyámat!”*

Közben minden nap kétszer hívott az új lovag, akinek minden randevúmeghívását halogattam. Érdeklődött, milyen napom volt, milyen munkákat végeztem és tartotta bennem a lelket, hogy nem vagyok egyedül.

A barátom szép, szerelmes sms-e után viszont megfordult velem a világ. Elfogadtam a randevút, ő felutazott Pestre. Talál-